

Тогава Пауна уловила младия човѣкъ за рамото и, като го отблъснала далечъ отъ себе си, извикала:

„Махай се оттука, скрий лицето си! Иначе ще умра отъ срамъ!“

Слѣдъ това тя се прибрала, заключила вратата и угасила свѣщъта. Съ силно биеше сърце слѣдила тя Танаса и видѣла, какво той се промѣквалъ прѣзъ сѣнкитѣ на кжщитѣ, какъ пламтѣла планината и какъ постепенно всичко угаснало, безъ да се обади, когато съсѣдитѣ я викали да види чудото.

Слѣдъ това чудо всички захванали да забѣлѣзватъ, че Пауна е необикновено блѣдна; изгубила се напрѣжната усмивка отъ устнитѣ ѝ, и, когато я закачали, тя не отговаряла вече съ сполучливъ отговоръ на шегитѣ. Тя, безъ да продума, сѣ работѣла и често така отпадала, че трѣбало да сѣда при кладенеца и да мокри главата си съ вода. Понѣвга тя мечтателно се вглеждала въ кладенеца или страхливо поглеждала на планината. Между съсѣдитѣ се заговорило, че Танасъ билъ въ село; нѣкои увѣрявали, че го видѣли при свѣтлината на пламтешката планина и даже чули неговия гласъ и гласа на Пауна.

Когато взели да я разпитватъ за това, на челото ѝ се явили капки потъ, а устнитѣ ѝ слабо затреперили, когато отговорила:

„Нема въ моята стая не бѣше тъмно и тихо, когато горѣше планината?“

Паунината майка, клатейки глава и хапейки устни, забѣлѣзвала, че въ такива лоши врѣмена ставали особни чудеса. И ето дошло извѣстие, че станало голѣмо кръвопролитно сражение. Пауна този пжтъ узнала за това най-късно отъ всички. Бързо отишла тя въ кжщи, наслагала най-необходимитѣ нѣща за пжтъ въ една торбичка и заминала, като казала на разтревожената си майка само тѣзи думи: „Азъ скоро ще се върна, мамо, не се безпокой за мене“.

Надъ бойното поле се спуснали вечернитѣ мрачини. Навредъ се търкаляли убити; конетѣ се гърчели въ прѣдсмъртна агония или се скитали по полето, кучайки и съ увѣсена глава. При голѣмитѣ стражеви огньове се разположила войска, безъ да обръща внима-